

Sygn. akt III RC 249/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Leja-Synieć

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Zajdel

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. w Krośnie

sprawy z powództwa A. O.

przeciwko R. O.

o alimenty

I. z a s ą d z a od pozwanego R. O. na rzecz powódki A. O. raty alimentacyjne w kwocie po 600 /sześćset/ złotych miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-tego każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od dnia 20 listopada 2017 r., z ustawowymi odsetkami na wypadek niezapłacenia którejkolwiek z rat w terminie,

II. n a k a z u j e **ściągnąć od pozwanego R. O. na rzecz Skarbu Państwa /kasa SR w Krośnie/ kwotę 360 /trzysta sześćdziesiąt/ złotych tytułem opłaty od zasądzonego roszczenia,**

III. z a s ą d z a od pozwanego R. O. na rzecz powódki A. O. kwotę 1800 /tysiąc osiemset/ złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w sprawie,

IV. n a d a j e **wyroki w pkt. I-szym rygor natychmiastowej wykonalności.**

Sygn. akt III RC 249/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 kwietnia 2019 r.

Powódka A. O. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. O. alimentów w kwocie po 600 zł miesięcznie płatnych począwszy od dnia wniesienia pozwu do dnia 10-tego każdego następującego po sobie miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w wypadku zwłoki w płatności każdej z rat. Wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że z pozwanym pozostawali w związku małżeńskim. Małżeństwo to zostało rozwiązane przez Sąd Okręgowy w Krośnie wyrokiem z dnia 20.01.2016 r., sygn. akt I C 711/15 z wyłącznej winy pozwanego. Po orzeczeniu rozwodu, w dniu 26.12.2016 r. powódka doznała zawału lewej półkuli mózgu, co spowodowało u niej afazję czuciowo – ruchową. Jest całkowicie niezdolna do samodzielnej egzystencji, pobiera rentę w kwocie 1.233 zł miesięcznie. Splaca co miesiąc ratę kredytu w wysokości 240 zł. Na utrzymaniu ma córkę 9 letnią K.. Dochody powódki nie zaspokajają jej usprawiedliwionych potrzeb. Pozwany płaci na rzecz małoletniej córki K. alimenty w wysokości 600 zł miesięcznie, poza córką nie ma innych osób na utrzymaniu. Okresowo pracuje w Irlandii, jego sytuacja majątkowa jest korzystna.

W odpowiedzi na pozew pozwany R. O. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podał, że obecna sytuacja majątkowa powódki nie powstała na skutek rozwodu lecz na skutek przebytego przez powódkę zawału. Pozwany pracuje dorywczo w Islandii, ponosi wysokie koszty utrzymania. Jego sytuacja materialna nie zmieniła się od czasu orzeczenia rozwodu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 20.01.2016 r., sygn. akt I C 711/15 Sąd Okręgowy w Krośnie rozwiązał małżeństwo powódki A. O. i pozwanego R. O. z wyłącznej winy pozwanego. Sprawowanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron K. O. powierzył obojgu rodzicom oraz zasądził od pozwanego na rzecz córki alimenty w kwocie po 600 zł miesięcznie.

Strony były małżeństwem od 1995 r. Z małżeństwa mają dwie córki: pełnoletnią A. oraz 9 letnią K.. Początkowo małżonkowie mieszkali u rodziców pozwanej, relacje małżeńskie układały się poprawnie. Po urodzeniu się drugiego dziecka małżonkowie podjęli decyzję, że A. O. nie wróci do pracy lecz zajmie się prowadzeniem domu i wychowaniem dzieci. Powód zarabiał na utrzymanie rodziny. Nieporozumienia w małżeństwie zaczęły się w 2012 r., kiedy powódka dowiedziała się, że mąż spotyka się ze stażystką. Ostatecznie pozwany zerwał znajomość, powódka wybaczyła mu tę sytuację i strony przeprowadziły się do nowego domu. Stabilna sytuacja w małżeństwie nie trwała długo bowiem powód nawiązał bliższą znajomość z kolejną kobietą i fakt ten stał się przyczyną licznych kłótni między stronami. Pozwany korespondował również przez Internet z kobietą przebywającą za granicą, która miała mu załatwić tam pracę. Ostatecznie wyprowadził się ze wspólnego domu i zamieszkał z partnerką w mieszkaniu w K.. W dacie rozwodu pozwany osiągał wynagrodzenie w wysokości 2000 zł netto.

Po rozwodzie, w dniu 26.12.2016 r. powódka doznała zawału lewej półkuli mózgu na skutek czego wystąpiła u niej afazja czuciowo – ruchowa. Od dnia 17.02.2017 r. objęta jest leczeniem w poradni logopedycznej. Wypowiada słowa i krótkie zdania lecz nadal występują u niej problemy w zakresie nazywania, powtarzania dłuższych fraz, używania wyrazów w odpowiedniej formie gramatycznej. Powódka ponadto źle funkcjonuje w stresie i hałasie, z trudem rozumie wypowiedzi w sytuacjach społecznych np. w biurze, sklepie, gdzie wiele osób mówi równocześnie. Nadal ma problemy z nazywaniem pojęć przestrzeni, odczytywaniem godzin na zegarze czy pojęć czasu i wartości liczb. Umiejętność czytania jest u niej zachowana ale ma problem z dłuższymi wypowiedziami. Szuka wówczas właściwych słów oraz właściwego ułożenia języka i warg.

Powódka regularnie uczęszcza do Poradni. Za zakup niezbędnych zeszytów ćwiczeń logopedycznych zapłaciła kwotę 157,80 zł.

W okresie od 2017-09-28 do 2017-10-26 A. O. odbywała rehabilitację w Zakładzie (...) w I..

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 13.07.2017 r. powódka została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy do 30.06.2018 r. oraz za niezdolną do samodzielnej egzystencji do 31.12.2017 r. Otrzymała rentę, której wysokość wraz ze świadczeniem pielęgnacyjnym wynosiła łącznie 1.233,03 zł. Jej dochód z tytułu renty pobranej za rok 2017 wyniósł 7463,97 zł.

Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 14.02.2018 r. zaliczona została do znacznego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie zostało wydane na okres do dnia 31.01.2020 r. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS powódka została uznana za całkowicie niezdolną do pracy do 31.07.2020 r. oraz za niezdolną do samodzielnej egzystencji.

A. O. mieszka obecnie z dwiema córkami. Starsza córka pracuje i osiąga dochód. Powódka spłaca kredyt w wysokości po 250 zł miesięcznie. Jej dochód stanowi renta w kwocie 1044 złote.

Pozwany R. O. od 20 maja 2017 r. przebywa w Islandii. Od 1 czerwca 2017 r. przez okres pierwszych trzech miesięcy pracował jako hutnik szkła i zarabiał około 220 000 koron czyli 6000 zł. Mieszkał w pokoju należącym do właścicielki firmy, która go za granicą zatrudniała. Następnie od września 2017 r. do 15 kwietnia 2018 r. pracował w hotelu, gdzie otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 220 000 koron. Od 1 maja 2018 r. zatrudniony został na czas nieokreślony

jako kierowca w firmie przewozowej w Islandii. Płaci alimenty zasądzone na córkę K. w wysokości 600 zł miesięcznie. Mieszka w wynajmowanym mieszkaniu, ponosi koszty utrzymania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- akt SO w Krośnie sygn. I C 711/15,
- orzeczeń lekarza orzecznika ZUS – k. 6, k. 66,
- opinii logopedycznej – k. 8, k. 100,
- informacji o dochodach i pobranych zaliczkach – k. 35,
- zaświadczeń ZUS – k. 7, k. 104-105,
- orzeczenia o stopniu niepełnosprawności – k. 36,
- PIT-u 40 – k. 38, k. 101-103,
- zaświadczenia o stanie zdrowia – k. 39,
- rachunków – k. 47,
- karty informacyjnej rehabilitacji szpitalnej – k. 46,
- faktur vat –k. 45, k. 48-49
- zeznania R. O. – k. 55-56,
- zeznań A. O. – k. 67-68, k. 106.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dowodów, którym dał wiarę w całości. Przedłożone w sprawie dokumenty nie budzą wątpliwości Sądu oraz uzupełniają się z zeznaniami stron, które Sąd również uznał za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie. Materialną podstawę zasądzenia świadczeń alimentacyjnych od małżonka uznanego za wyłącznie winnego rozwodu na rzecz małżonka niewinnego stanowi przepis art. 60 kro.

Stosownie do treści powołanego przepisu małżonek rozwiedziony, który nie został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia i który znajduje się w niedostatku, może żądać od drugiego małżonka rozwiedzonego dostarczania środków utrzymania w zakresie odpowiadającym jego usprawiedliwionym potrzebom oraz możliwościom zarobkowym i majątkowym zobowiązanego. W przypadku, gdy jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku.

Jak ustalił Sąd pozwany został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, zaś rozwód pociągnął za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej powódki.

Ocena, czy rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego zależy od porównania sytuacji, w jakiej niewinny małżonek znalazł się na skutek rozwodu, z sytuacją, w jakiej znalazłby się, gdyby rozwodu nie orzeczono i gdyby pożycie małżonków funkcjonowało prawidłowo (wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 1 grudnia 1999 r., I CKN 1120/99, niepubl.; uchwała pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988, nr 4, poz. 42 – pkt XIII).

Zakładając, że rozwód nie byłby orzeczony a małżonkowie nadal tworzyliby rodzinę należy stwierdzić, że uzyskiwany przez nich łączny, miesięczny dochód, byłby wyższy od tego, jaki co miesiąc osiąga powódka. Pozwany nie podał wprawdzie, jakie są aktualnie jego dochody, niemniej jednak, nawet przy wcześniej osiągniętych w Islandii, najniższych zarobkach w kwocie 6000 zł miesięcznie, łączny dochód rodziny wyniósłby około 7000 zł. Biorąc pod uwagę, że najstarsza córka utrzymuje się samodzielnie, dochód na jednego członka rodziny wyniósłby około 2300 zł (7000 : 3 osoby). Byłby to więc dochód wyższy o ponad tysiąc złotych od tego, jaki obecnie co miesiąc uzyskuje powódka. Należy jednak przyjąć, że dochód osiągany przez pozwanego jest wyższy niż 6000 zł miesięcznie. Pracuje on w Islandii w firmie przewozowej, gdzie zarobki, jak wynika z doświadczenia życiowego, są wysokie, zwłaszcza przy uwzględnieniu dodatków i godzin nadliczbowych.

Porównując wysokość środków, jakie powódka miałaby do dyspozycji na zaspokajanie swoich potrzeb, gdyby rozwód nie został orzeczony, do tych, jakimi dysponuje obecnie, należy uznać, że jej sytuacja uległa pogorszeniu w stosunku do sytuacji, jaka istniałaby, gdyby małżeństwo nie zostało rozwiązane przez rozwód.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że w orzeczeniu z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, LexPolonica nr 390715 Sąd Najwyższy podkreślił, że pogorszenie sytuacji materialnej byłego małżonka, domagającego się zasądzenia alimentów na podstawie art. 60 § 2 kro, może polegać również na zwiększeniu się jego usprawiedliwionych potrzeb. Nie ulega wątpliwości, że potrzeby powódki zwiększyły się po orzeczeniu rozwodu. Potrzebuje ona obecnie środków finansowych na odpowiednią rehabilitację i leczenie, jej zarobki są znacznie niższe niż osiągnięte przed chorobą. Zmniejszyły się również możliwości zarobkowe powódki.

Podkreślenia wymaga, że celem instytucji z art. 60 § 2 kro jest zbliżenie poziomu życia małżonków rozwiedzionych. Zatem, w ocenie Sądu, zasądzona od pozwanego na rzecz powódki kwota w wysokości 600 zł miesięcznie jest w pełni uzasadniona, biorąc pod uwagę aktualne potrzeby uprawnionej i jednocześnie wystarczająca do zaspokojenia w odpowiednim zakresie jej usprawiedliwionych potrzeb. Pozostaje również w granicach możliwości zarobkowych pozwanego oraz jest zgodna z równą stopą życiową obu stron.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 108 §1 kpc.

Sąd nadal wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części dotyczącej zasądzenia alimentów na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi pozwanego – adw. D. D.,

2. kal. 14 dni.